

РЕШЕНИЕ

№ 3055

гр. София, 05.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 08.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Искра Гърбелова

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1866** по описа за **2022** година докладвано от съдия Искра Гърбелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно, проведено по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63в, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба от Застрахователно дружество [фирма], срещу решение от № 92/11.01.2022 г. на Софийски районен съд, НО, 107-ми състав, по НАХД 9969/2021 г. С решението е потвърдено издаденото от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на дружеството–касатор е наложено административно наказание “имуществена санкция”, в размер на 3 000 лв., на основание чл. 644, ал. 2, предл. второ, вр. ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането(КЗ), за извършено нарушение по чл. 108, ал. 1 от същия кодекс.

Касационната жалба преповтаря възраженията, изложени и пред въззивния съд. В съдено заседание касаторът не е представляван. Ответникът, чрез юрисконсулт оспорва жалбата и представя писмена защита, претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правна помощ.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като прецени приложените по

делото доказателства, доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 от АПК, приема за установено следното.

Касационната жалба е подадена в срока, определен в чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63в, ал. 1 от ЗАНН от надлежна страна и е процесуално допустима. По същество е неоснователна.

Според разпоредбата на чл. 218 от АПК, касационният съд е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението, но за валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания.

Въззивният съд е проверил обективно и пълно описаната в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление фактическа обстановка, а именно, че: на 20.01.2021 г. в [фирма] е образувана щета № [ЕГН], по подадено от В. И. уведомление за изплащане на обезщетение по договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите на виновния водач. На датата на завеждане на претенцията, а именно на 20.01.2021г. пред застрахователя са представени всички писмени доказателства, необходими за установяване на претенцията по основание и размер. На същата дата е извършен и оглед на увредения автомобил. След тази дата, застрахователят не е изисквал допълнителни доказателства или изискуеми по закон документи. На 12.05.2012г. [фирма] се е произнесъл по претенцията, като е изплатил застрахователно обезщетение в размер на 702,25лв. по банкова сметка на В. С. И..

На 20.01.2021 г. са представени документите, относим към случая, но до 10.02.2021 г. застрахователят не е спазил 15-дневният срок по чл. 108, ал. 1 КЗ, като е заплатил обезщетение едва на 12.05.2021 г. За това административно нарушение е санкциониран на основание чл. 644, ал. 2, предл. второ, вр. ал. 1, т. 2 КЗ, като е отчетено, че нарушението е повторно, по смисъла на § 1, т. 51 ДР КЗ, тъй като с влязло на 12.12.2020 г. дружеството е санкционирано за нарушение от същия вид. Съдът, след като е обсъдил противопоставените му възражения е приел, че в административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на установените със ЗАНН процесуални правила. Касационният съд изцяло споделя мотивите на въззивния и преценява като неоснователни касационните доводи.

Обратно на изложените в касационната жалба твърдения, от приложените доказателства се установява, че предходното нарушение от същия вид е извършено след влизане в сила на сега действащия КЗ и квалификацията му е именно по чл. 108 от КЗ, като процесното се явява повторно, предвид определението на § 1, т. 51 ДР КЗ. Липсата в процесния АУАН на квалификация, определяща нарушението като повторно, не представлява съществено нарушаване на процесуалните правила, понеже административнонаказателното обвинение се предявява с наказателното постановление, след като преди това наказващият орган „проверява акта с оглед на неговата законосъобразност и обосноваост и преценява възраженията и събраните доказателства, а когато е необходимо, извършва и разследване на спорните обстоятелства“ - чл. 52, ал. 4 ЗАНН. При наличието в чл. 644 КЗ на две хипотези за определяне размера на санкцията, именно наказващият административен орган е компетентен да прецени коя хипотеза да приложи. Съставителят на акта не разполага с такива правомощия. Процесното нарушение не представлява и маловажен случай, по смисъла на чл. 28 ЗАНН, предвид характера на обществените отношения, които

засяга, както и предвид факта, че се касае за повторност. Наказанията по чл. 644 КЗ са насочени именно към стимулиране на застрахователите да спазват предвидените в кодекса срокове за изпълнение на задълженията им, възникнали във връзка с поетите рискове. Налагане на съответна санкция, вкл. при съобразяване на предходни нарушения от същия вид, представлява дейност по определяне и индивидуализиране на наказанието, поради което не променя фактическия състав на вмененото деяние, нито правната му квалификация и в този смисъл не променя установените от актосъставителя факти. В случая е налице „повторност“ на извършеното нарушение по смисъла на §1, т. 51 от ДР на КЗ, тъй като настоящото нарушение е извършено в 1-годишен срок от санкционирането на дружеството - касатор за същото нарушение с НП № Р-10-12 от 02.01.2020 г. (влязло в сила на 12.12.2020 г.), с което на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ за същото по вид нарушение.

Предвид изложеното, решаващият касационен състав приема, че не са налице твърдените касационни основания, а обжалваното съдебно решение като валидно, допустимо и правилно, следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100лв., съгласно чл. 37, ал.1 от ЗПП и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. чл. 63в, ал. 1, , Административен съд София - град, XX^{ти} касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от № 92/11.01.2022 г. на Софийски районен съд, НО, 107-ми състав, по НАХД 9969/2021 г.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисията за финансов надзор сумата от 100 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Касационното решение е окончателно и не подлежи на обжалване, и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: